

G O T H I A.

Othiam à Suecia Kolmord & Tidwedh sylvæ dirimunt. *Suecorum nomen* (inquit Crantzius) domi atque apud vicinos, Gothorum verò apud externos semper clarum exstitit. Hæc est patria & genitale solum, unde egressi sunt

domitores gentium Gothi, quorum prælustrium facinorum gloriam sibi omnes circumjacentes arrogare nituntur populi. Nusquam autem regnorum & populorum (ut nostræ loquuntur leges) fixum aut stabile reperitur Gothorum nomen & habitatio, præterquam in regno Suecorum: eò quòd ex iisdem dispersum est Gothorum nomen in aliis regnis. Cui sententiæ etiam unanimiter subscribunt veteres, qui res Gothicas posteritati tradiderunt, scriptores, ut passim videre est in Rosendii Hispania illustrata. Sed Germanorum, aliorumque recentiores scriptores, ut Gothorum rerum gestarum gloriam aliqua ratione sibi arrogare viderentur, Scandiam, in qua sita est Gothia, Germanicis insulis adnumerarunt. Testantur autem non tantum veteres scriptores, Gothos è nostra Scania exivisse: verum etiam plurima nostratum, quæ antiquis temporibus, cum Gothi, in Græcia & Thracia habitantibus, fuerunt commercia, & quasi necessitudo quædam. Exiverunt enim hinc sæpissimè plurimi, ut affines consanguineosque suos ibi habitantes inviserent. Idem etiam factum esse postquam Gothi in Italiam venerunt, Iordanes testatur, commemorans Rudolphum quendam Scandiæ regem, relicto proprio regno, Theodoricum Gothorum in Italia regem visitasse. Erat autem idem Rudolphus, ut nostræ testantur historiae, Suecorum Rex in ordine 85. Refert etiam Wolfgangus Lazius ex his septentrionalibus insulis multas & amplas quotidie manus ad populares suos, Visigothos Galliam incolentes, & Ostrogothos in Illyrico & Italia, egressas esse. Sed non illo tantum tempore, quo in præfatis habitabant regionibus; verum etiam ante excidium Trojæ, cum Gothi adhuc in Thracia habitarent, plurimæ ad illos subinde transmigrarunt copiæ. Quas quidem expeditiones non inviti susceperunt; sed sympatriotarum, in exteris nationibus, successu, rerumque gestarum gloriâ allekti, certatim quasi evolarunt. Quod videntes Sueciæ Gothiæque reges, ne eorum ditiones habitatoribus evacuarentur, circa præfata tempora, vel paulo post, leges rogarunt, quibus cavebant, ne quis patriam relinquens, aliquam in ea caperet hæreditatem; ac cum incertum esset de emigrantis apud externos mor-

Europa Sept.

te, ne de ejus bonis inter hæredes intricatæ orientur contentiones, exiens ab hora exitus promortuo habebatur, ejusque hæreditatem capiebat, qui ei tunc consanguinitate vel affinitate erat proximus. Extant etiam hodie apud nos plurimi ingentes cippi, quorum inscriptiones testantur, eos in memoriam insignium quorundam heroum, qui in Græcia vel Thracia, aliisque regionibus, quas Gothi sua infestarunt inundatione, belligerantes occubissent, erectos esse. Apparet quoque ex historiis, Gothos, etiam postquam suum in Hispania imperium firmassent, familiaritatem quandam habuisse cum Gothi in Scanzia habitantibus: cujus non obscurum testimonium est, quod Comites Scanziarum, Adulfus, Euantius, Fandila, Aphrila & Venedarius concilium Toletanum octavum subscripserint. Non videtur autem verisimile quod ex supradictis Lazius colligit, nempe extraneis Gothi primævas sedes subjectas fuisse, etsi sub alio cardine constituti fuerint. Quod vel superius commemoratæ leges solæ refellere posse videntur. Si enim extraneis Gothorum Regibus aliqua fuisset in internos potestas, nequaquam sufferre potuissent, eos in patria exhæredari, qui eorum castra in exteris sequebantur nationibus. Verum ego potius, cum Alfonso Carthagena, contrarium affirmarem: dicit enim: *Licet Gothi ad gentes alias sæpius se vertissent, rectores tamen suos in Scythia dimittebant, penes quos gentis regimen consistebat.* Quænam autem sit illa Schytia sine ambagibus explicat Rodericus Sancius, dicens: *Circa originem itaque Gothorum, Isidorus ipse & ceteri scribes, in eo conveniunt, videlicet, Gothos ex insula Scandia, sive Schytia septentrionali ortum habuisse.* Summam autem eorum, quæ Gothi, extra patriam, post Alexandri Magni tempora patrarunt, A. Krantzius, Sueciæ lib. 1, cap. 1, his verbis fere complectitur: *In longinqua militia Gothorum gloria sublimibus inclauit titulis: quod Romanis rerum dominis, diu ea gens collectata, aliquoties quidem repressa quievit, aliquando magis se Romanorum cladibus vindicavit, nonnunquam pari manu conflitans discessit. Demum Romanorum proculcans imperium, Italiam pervasit, urbem Romam vastavit, in eadem Italia regnum annis multis tenuit: Gallias occupavit, in Hispaniis regna fundavit, & ex eo sanguine nobilissimas domos principum erexit. Quæ in re Romani scriptores, (pace illorum dixerim) non tam in Barbarorum, ut ipsi vocant, quam in suorum laudibus profusi sunt.* Hæc ille. Sed relictis Gothi extraneis, ad indigenas Gothiamque ipsam revertamur.

Gothia, ut Iohannis Magni verbis utar, *inter duas potentes & nunquam satis concordantes gentes, Sueones & Danos sita, ne hostibus obfessa utrumque latus tueri continenter cogeretur, perpetuam societatem cum Sueonibus, sive quod potentia & opibus præstarent, sive quod*

M

corum